

... alebo o tom, ako v našom novom živote všetko z Krista vychádza a ku Kristovi smeruje.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 21,1-3 SSV)

Čítanie zo Zjavenia sv. apoštola Jána: *Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli a ani mora už niet.* ² *A videl som, ako z neba od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené ako nevesta, ozdobená pre svojho ženicha.* ³ *A počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: "Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 1, 2, 3, 40, 237)

Aleluja. Boli sme vybraní stať sa Bohom. Bingo. Nič väčšie, nič lepšie, nič úchvatnejšie na svete neexistuje. Spolu s Pavlom kričíme: „Všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista“ (Flp 3,8)! Ale možno aj nie. Možno nás to ku Kristovi až tak neťahá. Nejakú formu kresťanstva – dokonca aj onoho nového zmýšľania, ktorému sa učíme – môžeme pokojne žiť aj so vzťahom ku Kristovi ako k nejakému Kráľovi „tam hore“, ktorý nás chráni, dozerá na nás, o ktorého sa môžeme oprieť, volať k Nemu a On nám odpovie, ale s ktorým zase kvôli tomu nemusíme mať nejaký hlboký ani vášnivý vzťah. Na vzťahu ale záleží! Prinajmenšom z dvoch dôvodov. O prvom hovorí Katechizmus, že „Boh je transcendentný, možno ho vidieť takého, aký je, iba keď on sám sprístupní svoje tajomstvo bezprostrednému nazeraniu človeka a dá mu na to schopnosť. Toto nazeranie na Boha v jeho nebeskej sláve nazýva Cirkev „oblažujúcim videním“ (visio beatifica)“ (KKC 1028) – a stotožňuje ho s blaženosťou Neba. Mohli by sme ale byť naozaj naveky blažení z toho, že sa pozeráme na niekoho, na kom nám zase až tak veľmi nezáleží a od ktorého viac nás zaujímali iné, pozemské veci, ktoré ale v Nebi už nie sú (porov. 1Kor 6,13; Mt 22,30) a najskôr nám tam dokonca chýbajú? A druhá vec: Byť v Nebi a spasený, znamená byť Kristom, byť všetkým tým, čím je On a navyše v Ňom. Mohlo by nás ale baviť a naplňovať radosťou a blaženosťou to, že sme sa stali niečím, čo nás na zemi nijako veľmi netankovalo – a tým, čím sme na zemi boli a čo sme si na zemi dokonca zamilovali, už viac nie sme a ani byť nemôžeme? Asi ťažko. Preto hovorí Klement Alexandrijský: „Človek sa stáva Bohom preto, že miluje všetko to, čo miluje Boh“ – a teda v prvom rade všetko to, čím Boh je. Miluje teda Boha kvôli Bohu, kvôli tomu kým a akým je, miluje Ho „z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily“ (Mk 12,30) a samozrejme celým srdcom túži na Krista milovaného hľadiť a celým srdcom túži sa Mu vo všetkom podobáť.

Napadol ma tu príbeh jedného môjho priateľa. *Mal veľikánske nadanie na techniku. Jeho životným cieľom bolo stať sa automechanikom. Ani maturovať nechcel, vraj načo by mu to ako automechanikovi bolo? Potom si našiel dievča a to ho postavilo pekne do laty: Zmaturuješ! A pôjdeš na vysokú školu, na Technickú univerzitu! Bude sa ti to páčiť, uvidíš! No, verím, že sprvu sa tomu riadne vzpíeral. Ale to viete, keď si žena niečo vezme do hlavy... Takže zmaturoval. A, áno, pokračoval na Technickej univerzite. Sprvu možno mu to bolo čosi úplne cudzie: skriptá, prednášky, matematika... Ale časom sa mu to páčilo stále viac a viac. Až natoľko, že keď skončil, pokračoval postgraduálnym programom a nakoniec, namiesto automechanika, ostal na univerzite rovno učiť...*

S Kristom je to, myslím, veľmi podobne. Sprvu nám možno pripadá tak nič moc. Zásľuhu na tom istotne majú aj sladkokyslé nábožné obrázky a na nich gýčovitý Ježiš, *bledý a v župane*. Jednoduchý, populárny obraz Ježiša nie je to, čo by mužov a ženy nejako extra priťahovalo. Ježiš na nás nepôsobí ako človek žijúci plnosť života. Skôr máme pocit, že ak by sme Ho nasledovali, museli by sme sa skôr toho života zrieknuť a do konca života sa už len modliť a Bibliu čítať. Čo vôbec nie je zlé! Kontemplatívna (čiže pokročilá) modlitba je bezpochyby to najúžasnejšie, čo môžeme tu na zemi žiť, obzvlášť, ak je umocnená sviatosťami, ku ktorých nádhery otvára bránu. Ale to spočiatku ešte nevieme a ani nechápeme. Spočiatku si nevieme ani predstaviť, že by mohli byť nejaké iné a dokonca lepšie radosti, než jedlo, pitie, televízor, šport, dovolenka, záhrada a pod.

No a tu prichádza *viera* – práve tak, ako v prípade onoho môjho priateľa. On svojmu dievčaťu, teraz už manželke, nakoniec *uveril*. A aj keď sa mu to sprvu najskôr nepozdávalo, vytrval vo *viere* ďalej. A, ako na tejto ceste napredoval, objavoval stále viac a viac: Je to tak! Je to skutočne lepšie, než byť automechanikom!

Máme svedectvá a povzbudenia miliónov a miliónov bratov a sestier, žijúcich vedľa nás i pred nami. Bez ohľadu na dobu, pohlavie, vzdelanie, sociálnu vrstvu, národnosť, povahu, vek,... všetci, ktorí to s Kristom vážne skúsili, svedčia o tom istom: Je to lepšie, než všetko ostatné na svete! Fakt! Naozaj! Nič nie je vzrušujúcejšie, nádhernejšie a dobrodružnejšie, než žiť s Kristom, než nasledovať Krista, než sa pripodobňovať Kristovi v sile Jeho Svätého Ducha! A tak, aj keď sa nám to sprvu až tak úplne nepozdáva a nevieme si to dosť dobre predstaviť – ak sme rozumní, *uveríme im*. A hlavne samému Kristovi, ktorý nám vraví: „*Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie*“ (Jn 10,10) – v pôvodnej gréčtine *perysson*, pretekajúc, prekypujú. Ak teda hovorí: „*Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať*“ (Jn 6,35) a ak toľké zástupy ľudí z vlastnej skúsenosti potvrdzujú, že je to naozaj tak, potom majme odvahu uveriť a vydať sa tou istou cestou – aby sme to aj sami zažili a presvedčili sa!

UVAŽOVANIE:

Nebo je v Písme opísané ako manželstvo, kde my, Cirkev, sme nevesta a On, Kristus Boh, je Ženich. Výsledkom je ono Pavlovo: „*Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele.*“ ³² *Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi*“ (Ef 5,31-32). Kým sem ale tu, na zemi, Kristus je zvláštny partner a ženich: Nevidíme Ho očami a ako Boha ani nemôžeme – súčasne ale „*v ňom žijeme, hýbeme sa a sme*“ (Sk 17,28), preniká nás aj všetko okolo nás, ako to raz vysvetlil svojim apoštolom vo výroku, ktorý sa nám zachoval mimo Pisma: „*Rozštiep drevo a budem tam, nadvihni kameň a nájdeš ma.*“ Je nám na jednej strane nekonečne blízky, bližší, než sme my sami sebe, ako vyznáva sv. Augustín – a súčasne pre naše zmysly neprekonateľne vzdialený. Dáva nám svoje Telo a Krv, ale až na výnimky nikdy nezačujeme Jeho fyzický Hlas. Je nám podobný vo všetkom, veď sa stal človekom, a súčasne je nám ako Boh tak desivo cudzí a odlišný. Jeho postoje, zmýšľanie, poznanie, život a konanie, to všetko je nám sprvu takisto úplne cudzie, neznáme a nepochopiteľné – až natoľko, že často rezignujeme na poznanie Krista a na obligátnu otázku „*Čo by Ježiš urobil na mojom mieste?*“ zvyčajne dosadíme svoju predstavu o tom, čo by urobil – nie to, čo by urobil skutočne. Ale napriek tomu: Vzťah s Kristom ako so Ženichom je možný. Je možný a žiadateľný. Mali by sme sa oň vážne a odvážne pokúsiť. Už len preto, že je chrbtovou kosťou Neba a teda na ničom inom tak nezáleží ako na tom, aby sme ho s Jeho pomocou medzi nami vybudovali.

ÚLOHA:

Zhodnot'ite, ako ste na tom so svojim osobným, dôverným a intímny vzťahom s Kristom. Nakoľko je Vaším Ženichom? Nakoľko s Ním reálne žijete? Aj počas všedného dňa: v rodine, v zamestnaní či v škole, počas bežnej práce či rekreácie a zábavy? Uvažujte: Ako môžem svoj vzťah s Kristom prehľbovať? Aké nástroje na to môžem využiť? Čo by bolo užitočné v tomto smere zmeniť v mojom živote a praxi?